

Zali domek

Se preden so zasadili zanj prvo lopato, zlasti pa še pozneje, ko so na isti površini nekaj silno utesnjene niše, ki jo je že močno načel zob časa, začelo rasti nekaj novega, čisto neobičajno in drugačno »ogrodje« terasastega videza iz samoprispevka in se je predračunska vrednost krepko povečala, je bilo v javnosti veliko razprav, pripomb in predlogov. Zlasti je seveda prevladovalo mnenje, da smo pri načrtovanju tega VVZ zašli v razkošje, tako po videzu, pri izbiri materialov in podobno. Vrhu vsega si je tudi ta vrtec iz samoprispevka »prigradil« krepko zamudo.

Pa vendar, po vseh težavah in problemih je minuli teden prišel tudi dan, ko je lahko kolektiv tega zavoda pripravil svečano otvoritev, čeprav vrtec še ni v celoti končan. Okoliški prebivalci in tisti, ki slučajno zaidejo tod mimo, vidijo, da je vrtec zunaj, posebej ob Resljevi cesti skorajda še ves »zaplankan«, prav tako še gradijo zaklonišče. Sicer pa živijo otroci v njem že skoraj dva meseca. In povedati je tudi treba, da je bila prav ta otvoritev nekoliko drugačna, kot smo jih običajno vajeni. Prav v tem zavodu so se namreč domislili spremembe in pripravili otvoritev zdaj, ko je vrtec popolnoma zaseden, ko je življenje v njem tako kot mora biti, polno otroškega smeha, veselja, živzava, pa tuintam tudi kakšne solzice...

jektu in njegovi vrednosti, če bodo videli le priložnostni program otrok, a sobe prazne, brez dejavnosti v njih, brez živzava, skratka brez življenja, ki nujno spada k predstavitvi objekta za otroke.

Zato so namesto programa pripravili ogled objekta in dejavnosti v njem. Popeljali so nas po hiši, da bi v vsaki sobi, v vsaki igralnici videli, kaj se dogaja tu od zgodnjega jutra do poznega popoldneva.

»Želimo, da v igralnicah, kjer bivajo naši najmlajši — dojenčki — začutijo, kako težki so prvi koraki v svet, ko otroci ločijo ravnotežje, kako težke so prve bitke z žlico in krožnikom, kako težko je takrat, ko se še ne znamo sporazumevati in koliko truda vložijo naše sestre v delo z najmlajšimi, pa čeprav je to na prvi pogled lahko in enostavno.

Radi bi tudi, da bi opazili in začutili, da teče v taki hiši stalna skrb za ohranjanje otrokovega zdravja, tako v skrbi za zdravo prehrano z zdravimi higienskimi režimom za sistematično telesno vzgojo otrok od najnežnejših let naprej.

In radi bi tudi, da bi opazili, da nam je razvijanje otrokove ustvarjalnosti, njegovih sposobnosti, da se zna izražati v besedi, sliki, glasbi, ena zelo pomembnih nalog. Zato jih



pomembna.

V tem obdobju moramo otroku razviti sposobnosti, da bi v okolju, ki mu obdajo, opazil tisto, kar je lepo in da bi znal razlikovati lepo od nelepega.

In končno bi radi so povedali v prijaznem povabilu — da bi opazili, kako v tej hiši teče sistematični vzgojnoiz-

dobrega, najraje seveda najboljši, starši pogosto olajšamo prodajne police v trgovinah z igračami za tisto, kar je nam všeč, in tisto, kar nam pač ponudijo, da bi hitro prodali.

»In katera žival je to,« razglablja starejša skupinica v eni izmed številnih igralnic v prvem nadstropju in pritličju.

»Zajček, lisica, muca, opica,«

nji. Prav kuhinja je v vrtcu pogosto tisto »najbolj kritično mesto«, kjer inšpektorji kar najbolj temeljito napnejo svoja čutila. In seveda je tako prav.

Potem smo si ogledali še tiste znamenite terase, ki omogočajo, da se igralnice v hipu, ko se odpro ali bolje odrinejo velike steklene stene, še enkrat povečajo. Ker je ta vrtec ukljen med pro-



»Ko smo pripravljali program za današnjo otvoritev,« pripoveduje ravnateljica Breda Pokorn, »smo bili v zadregi. V zadregi zato, ker nismo bili prepričani, da bodo dobili naši gostje pravo predstavo o ob-

vljučujemo v slikanje, risanje, modeliranje, petje, muziciranje, izražanje z gibanjem, vse z namenom, da bi jim razvili kar največjo stopnjo ustvarjalnosti, ki nam je vsem tudi v poznejšem življenju tako

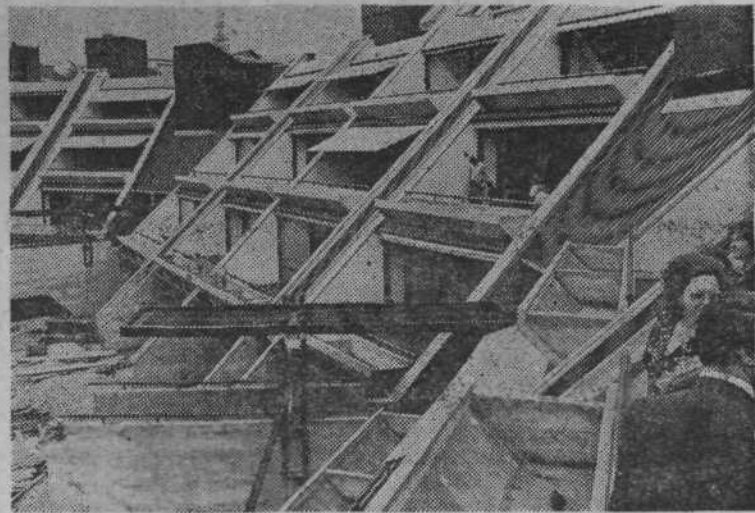


braževalni proces, ki pomaga otroku spoznavati okolje, v katerem živi, ki mu odpira pota spoznanj in mu pomaga vračati se v svoje okolje.

Vzgojnovarstveni zavod Ane Zihel, ki nosi ime po znani krušni materi mnogih otrok partizanov, ilegalcev in zapornikov, dela že 16 let in v njem je našlo svoj drugi dom in sistematično vzgojo prek tisoč otrok. V tem novem, ki so ga pravkar odprli, pa je vključeno 400 otrok, 180 je gojencev iz prejšnjega vrtca, drugih 220 pa je na novo vpisanih.

DOMEK ŽIVZAVA

To je eden največjih vrtcev pri nas, zato nas je seveda zanimalo, le kako so razporedili tolikšno mladež. Na vrhu, v zgornjem nadstropju, je sto dojenčkov, majce njih in malo večjih, kobacajočih enako oblečenih kepic in nekaj tistih kratkohlaničnikov do dveh let, ki se že znajo bojevati za svojo najljubšo igračo, pa jih hip za tem velikodušno prepustijo prijateljsku. Njihove sobe so opremljene le z mizicami in stolčki in ljubko pisanimi mehkiimi blazinami na tleh. In seveda z igračami. Mnoge med njimi so preproste, vsakdanje reči — plastične večje in manjše skledice, prijetnih toplih barv, plastične košarice, za kruh na primer, plastične kooke živahnih barv in še veliko podobnega. Pri tem se je marsikdo izmed nas spomnil, da se prav gotovo ni domislil, da bi v tej starosti ponudil svojemu otroku katero teh vsakdanjih in preprostih igrač. V želji, da bi otroku ponudili resnično čimveč



pravilno ugibajo bistre glavice. Potem pa naletijo na eno čisto posebno žival, ki se povrhu še tako težko izgovarja. Nekaj napačnih odgovorov povrsti in potem se Mihcu utrne prava: »To je kenguru! Da, še enkrat ponovi, da bomo vsi slišali!« ga spodbuja vzgojiteljica. In potem ugibajo naprej. Zlagajo skupaj živalice po barvah, posnemajo njihove glasove in se sproščeno, tako rekoč mimogrede, naučijo vsak dan nekaj novega.

V sosednji igralnici eno srednjih skupin zmotimo sredi lutkovne predstave, ki so jo zaigrali, zrežirali in bili hkrati vsi skupaj napeto radovedni gledalci.

Četita, ki je najprej strumno korakala, pa je nato posedla v krogu in ob spremljavi harmonike zapela nekaj imenitnih pesmic.

Skupinica, ki je v svoji majceni kuhinji pravkar pripravljala »kostilo«, nas je sicer ljubeznivo povabila, naj kar počakamo, da bo kmalu gotovo in tudi frizerke v malem frizerskem salonu so bile nadvse spretno, a morali smo naprej. Malodane dve debeli uri smo si že ogledovali to in ono, pokramljali tuintam si skušali kar največ vsega vtisniti v spomin pa niti nismo videli še vsega.

RAVNATELJICE V KUHINJI

»Saj sem vedela,« je proti koncu dejala ravnateljica Breda Pokornova. »Kje neki drugje kot v kuhinji bom našla ravnateljice.« Vse po vrsti, — na otvoritev so bile povabljene tudi ravnateljice vseh drugih vrtcev v mestu, — so si namreč kar najbolj temeljito ogledale kuhinjo v kleti in se pomenkovale z osebjem v kuh-

metno Resljevo cesto, pa med Kartonažno tovarno, pa sosednjo šolo in spet ulico, so skušali najti zanj edini možni izhod, ki pa se je, kot je prevladalo mnenje ob otvoritvi, izkazal za zelo domiselnega; prostor, ki je bil na voljo, je v največji možni meri funkcionalno izrabljen.

Lepo! Bili smo resnično zadovoljni, navdušeni.

Zelili pa bi, tako kot so to omenili v kolektivu vrtca, da noben otrok v krajevni skupnosti, v soseski ne bi ostal brez takšne ali drugačne pomoči vrtca. Prav vsakemu bi morali nuditi tisto, kar potrebuje: nekaterim program predšolske vzgoje, drugim razne prireditve, tretjim pripravo na šolo, mnogim, resnično mnogim pa tudi drugi dom. Kajti vemo, da je danes tudi v Centru, kot sicer v Ljubljani, še veliko otrok odklonjenih. Dokler pa ne bomo zagotovili varstva, tistega drugega doma, ustavljamo se pri njem, ker je to najbolj pereče, pa seveda ne moremo in ne smemo biti povsem zadovoljni.

»Predvsem pa bo še naprej naša glavna skrb in naloga,« smo slišali v pozdravnem govoru »dosledno uresničevanje socialistično naravnane vsestranske predšolske vzgoje, kajti zavedamo se, da je najboljša dediščina, ki jo lahko damo našim otrokom, temeljita predšolska vzgoja, ki je pomemben dejavnik ustvarjanja enakih pogojev za vzgojo in izobraževanje VSEH otrok in hkrati dejavnik pri premagovanju in odstranjevanju socialnih razlik med otroki.«

D. R.

